СЕЛЯНИНЪ И СЛАВЕЙ

Източна басня

Единъ селянинъ, по име Али Кули, ималъ въ Ширазъ една великолепна градина, където расли много чудни рози, които той отглеждалъ съ голѣма любовь и усърдие. Всѣки день доходилъ той въ градината да погледа своитѣ прекрасни рози, и когато ги виждалъ, сърдцето му се изпълняло съ умиление и радость. Особено много обичалъ той единъ трендафиловъ храстъ, който наистина се отличавалъ съ неизразима красота.

Но ето веднажъ, когато Али-Кули дошълъ въ градината си, за да се порадва на розитѣ, той веднага съ ужасъ забелѣзалъ, че на неговия любимъ трендафиловъ храстъ е кацналъ единъ славей и отщипва съ клюна си листа отъ него. И това страшно наскърбило Али-Кули. Като дошълъ следъ това на следующия день, той се убедилъ, че славия продължавала да върши пакъ сжщото нѣщо; а на третия день той вече видѣлъ, че неговия любимъ трендафиловъ храстъ е ощипанъ цѣлъ до последно листенце.

Тогава най-сетне той загубилъ всѣко търпение, поставилъ примка, хваналъ славея и го турилъ въ клетка. Но славея, като отпусналъ главичка, рекълъ му:

— Какво ти направихъ азъ? За какво простжпка не тури ти въ клетка? Ако те безпокоеше моето пѣене, то какво съмъ кривъ тукъ азъ? Моето гнѣздо се намира въ твоята градина и арена за моето пѣене служатъ твоитѣ трендафилови храсти. Ако азъ съмъ се провинилъ въ нѣщо предъ тебъ, то моля те, кажи, въ какво именно?

— Мигаръ ти не знаешъ, каква болка ми причини ти, като унищожи моя любимъ трендафиловъ храстъ? Ето за това и ти пренасяшъ наказанието. Ти ми лиши отъ моя любимецъ, а азъ те лишахъ отъ свободата и удоволствието да пръхашъ по моитѣ трендафили. Тжгувай сега въ своята клетка, както азъ тжгувамъ въ своята хижа.

— Стига, махни отъ главата си тия тжжни мисли. Помисли си хубавичко: азъ попаднахъ въ клетката само за една ощипана роза, а ти тежко скърбишъ за единъ цвѣтецъ. Е нима постжпватъ така благоразумнитѣ хора?

Али-Кули разбралъ думитѣ на славея и му върналъ свободата. Тогава зарадвания славей, отхвърквайки, му извикалъ:

— Ти ми указа голѣмо благодеяние и азъ искамъ да ти възнаградя за него. Радвай се! Въ твоята градина, ей тамъ подъ онова дърво, е заровенъ глиненъ сждъ пълненъ съ злато. Върви и го изрови по-скоро.

Али-Кули веднага започналъ да копае на посоченото отъ славея мѣсто, и скоро намѣрилъ тамъ съкровището.

— Но колко е чудно това — рекълъ той тогава на славея; — ти можешъ да видишъ онова, което е дълбоко заровено въ земята, а не виждашъ проститѣ примки.

— Когато Богъ, — отвърналъ славея, — ни изпраща беда, то ние сме длъжни слѣпо да се покоряваме на неговата воля и търпеливо да пренасяме своята участь, защото неговитѣ мждри предначертания сж непостижими за нашия умъ.

Препоржчайте „КАРТИННА ГАЛЕРИЯ", запишете поне единъ новъ абонатъ